

(Нови Репортер, 2.3.2011.)

Хаша Омеровић из Сребренице у јулу 1995. године изгубила је мужа, оца и брата. То што су јој, како каже, припадници Војске РС убили најмилије, није је подстакло ни на мржњу, ни на освету, већ је одвело на пут потраге за правдом и разобличавања манипулација бошњачким жртвама у Сребреници. Управо због оштрих критика упућених на рачун представника свог народа, остала је сасвим маргинализована у ФБиХ, у мери да тамо није могла добити чак ни помоћ за сахрану свог мужа. Скромна помоћ јој је стигла из Бањалуке, одакле се, како каже, најмање надала.

Сарајевска „брига“ за Сребреницу

Све је почело када Хаша Омеровић није дозволила да у Меморијалном центру у Поточарима буду сахрањени посмртни остаци њеног мужа Мехе, који је као цивил настрадао 12. јула 1995. године приликом покушаја пробоја из Сребренице према Тузли. Након што су јој отац и брат сахрањени у Поточарима, она је одлучила да мужа сахрани на гробљу у Тузли, пошто се, како истиче, уверила у разне манипулације жртвама и њиховим породицама од стране оних који су обећавали да ће их заштитити, а не препустити судбини. „Када су ми јавили да су ми нашли мужа на неком брду код Каменице, отишла сам у ИЦМП. Када сам дошла доле, један момак ми је рекао овако: ' Хашо, жао ми је што ћу Вам рећи, али ми морамо сачекати да Амор Машовић пошаље из Сарајева неког свог ко ће одобрити да Ви сахраните мужа у Поточарима. Не можете га сахранити у Тузли, пошто ми имамо образац који се попуњава за сахрану у Поточарима'. Ја кажем да ми је то муж и питам га: зар ја немам право да га сахраним где ја хоћу?! Онда је избила фрка, али они мени и даље не дају да сахраним мужа где ја хоћу. Тражила сам да фотографишем кости мога мужа и када је дошао један човек да то учини, онда су ми други рекли да ни то не може. Значи, нису ми дозволили ни да сликам кости мога мужа, да знам шта стављам у сандук. Можете ли да замислите какво је то понижење!?, прича Хаша Омеровић за „НР“.

Све је почело када Хаша Омеровић није дозволила да у Меморијалном центру у Поточарима буду сахрањени посмртни остаци њеног мужа Мехе, који је као цивил настрадао 12. јула 1995. године приликом покушаја пробоја из Сребренице према Тузли.

Пошто се, ипак, некако изборила да мужа сахрани у Тузли, суочила се са чињеницом да од институција ФБиХ не може да добије новац да му подигне споменик. Писала је многим, али сви су се проглашавали ненадлежнима. „Знам да за Меморијални центар у Поточарима велики новац даје и РС и Европска унија, а посебно Холандија. На крају сам из Меморијалног центра добила одговор да за споменик мом мужу у Тузли немају новца. Када сам добила те одбијенице, онда сам се обратила премијеру РС Милораду Додику и он ми је послао тај новац на рачун да саградим мужу тај споменик. Хвала му на томе. Није то морао учинити, али учинио је то из неких хуманих разлога“, каже Хаша Омеровић.

Тражила је, такође, и да са споменика њеном оцу и брату у Меморијалном центру у Поточарима буде уклоњен део текста у којем се говори да су погинули „на Алаховом путу“, што, иначе, стоји записано на сваком надгробном споменику у овом центру.

„Када су написали на споменицима да су изгинули на 'Алаховом путу', то значи да су они изгинули као неки муџахедини, а ја се томе противим. Мој отац никада није узео пушку, а ни мој брат. Зашто онда неко тако да пише ? Они који су тако одлучили, искористили су оне неуке жене које су направиле разна сребреничка удружења која заступају данас политичаре у Сарајеву, а не породице жртава. С друге стране, једва да имамо од чега да живимо и школујемо и запослимо своју децу. Има деце којима су изгинули очеви 1995. године, а која нису уписана у матичне књиге рођених. Има деце која нису завршила ни основну школу, а толики новац се сливао и даље слива у Меморијални центар у Поточаре. Зашто? Само да би се све оно организовало 11. јула сваке године. Новац се даје за 'марш мира', клањање џеназе и тако даље. Па, погледајте иронију: кости се нађу у околини Сребренице, возе се у Тузлу, а одатле за Високо, јер морају да камионима прођу кроз Сарајево пред 11. јул да се види како то наводно они нас жале и како тугују за тим погинулим људима. То је чисти циркус, то је исмејавање мртвих људи. Неправда је што се тако чини. Неправда је и према тим убијеним људима и према нама, њиховим породицама. Има жена којима су страдала деца 1995. године или деце којима су очеви убијени, а који немају никаква примања. И сви су од њих окренули главу. А сви политичари се бусају у прса кад дође 11. јул како они помажу породицама, како ће школовати децу, како ће помоћи мајкама и све тако“, огорчена је Хаша Омеровић.

Пошто се, ипак, некако изборила да мужа сахрани у Тузли, суочила се са чињеницом да од институција ФБиХ не може да добије новац да му подигне споменик. Писала је многим, али сви су се проглашавали ненадлежнима.

Политичка манипулација жртвама

Ова жена без икаквог устезања прича и о свему другом о чему се у ФБиХ ћути када се о Сребреници говори, наводећи да у Меморијалном центру у Поточарима нису сахрањени само Бошњаци страдали у јулу 1995. године, већ и многи други, раније умрли или погинули у борбама или у међусобним окршајима. „Има још породица које јавно неће да говоре, а тихо су, о свом трошку, сахраниле своје најмилије на другим местима, ван Поточара. Такође, има људи који су сахрањени у Поточарима, а нису страдали 1995. године, који су били неки борци и неки команданти. Они су, дакле, сахрањени у Поточарима и направљени су им исти нишани к'о и оним људима који су страдали у јулу '95. Има ту и страдалих у међусобним и свакаким другим сукобима. Ту је био најпрљавији рат, и тај рат су водили мафијаши, а нису га нормални људи водили“, препричава Хаша Омеровић.

Знајући све оно што зна и о чему прича, Омеровићева је дигла свој глас и против доношења декларације о Сребреници, коју су бошњачки политичари покушали да „прогурају“ у Парламентарној скупштини БиХ. „Када су прошле године тражили да се усвоји декларација о Сребреници у парламенту у Сарајеву, ја сам написала писмо парламенту у коме сам рекла да би боље било да, уместо те декларације, омогуће деци из Сребренице да се образују. Мени је стварно доста тих њихових декларација, док људи из Сребренице умиру у беди и сиромаштву. Породице жртава немају ништа од тих резолуција и декларација, ни европске, ни српске, нити би имале шта од босанске. На основу досадашњих резолуција, наше породице су само искориштавали и њима манипулисали разни политичари, верске вође, као што су Мустафа Церић, Харис Силајџић и многи други бошњачки политичари из свих странака. Уз њих профитирају жене које су узурпирале право да представљају породице жртава и које, у ствари, воде своја приватна удружења, као што су Мунира Субашић, Хајра Ћатић, Хатица Мехмедовић и разне борачке организације“, закључује наша саговорница.

Знајући све оно што зна и о чему прича, Омеровићева је дигла свој глас и против

Хаша Омеровић – једно другачије лице Сребренице

Пише: Слободан Дурмановић
уторак, 01 март 2011 23:05

доношења декларације о Сребреници, коју су бошњачки политичари покушали да „прогурају“ у Парламентарној скупштини БиХ.

Након свега, Хаша Омеровић склонила је свог сина јединца у Беч, што због бојазни да му се нешто непријатно не догоди у БиХ, што због немогућности да га школује у овој земљи. „Помоћи није било ни од кога, а сина сам склонила уз помоћ једне католичке хуманитарне организације, јер ако се мени нешто лоше деси, не желим да се и њему било шта слично догоди. Ја добро знам како је још мој брат, током рата у Сребреници, био претучен од неких људи Насера Орића само због хуманитарне помоћи“, објашњава Хаша Омеровић.

Каже да је поносна што се њен син данас школује, иако се издржава не бирајући послове, а она данас живи као подстанар у Тузли. У Сребреницу понекад дође да обиђе споменике оца и брата, али се ту никада неће вратити да живи. Као што никада, како напомиње, неће одустати ни од своје приче.